

วิจารณ์ผล

ผลของการวิจัยพบว่า ปูแชนติคที่รวบรวมได้จากจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่มีชนิดใกล้เคียงกับปูแชนติค ในแถบประเทศอินเดีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และประเทศญี่ปุ่น

จากการเก็บตัวอย่างภายในระยะเวลา 1 ปี พบปูแชนติคทั้งสิ้น 37 สกุล 77 ชนิด ในจำนวนนี้เป็นตัวอย่างที่ Lundoer เก็บรวบรวมไว้ ณ ศูนย์ชีววิทยาทางทะเล ภูเก็ต เมื่อปี พ.ศ. 2517 จำนวน 25 ชนิด จึงนำมาศึกษาลักษณะภายนอก พร้อมทั้งทำ Key ประกอบการแยกชนิดของปูแชนติคของจังหวัดภูเก็ต เพื่อให้การศึกษาครั้งนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในการจำแนกชนิดของปูแชนติคอาศัย รูปร่างลักษณะ ผิวน้ำ และรอยบุบตามตำแหน่งบริเวณต่าง ๆ บนกระดองเป็นส่วนใหญ่ ในบางสกุลมีลักษณะใกล้เคียงกันมาก อาจจำแนกโดยดูจากลักษณะของฐานหนวดคู่ที่ 2 maxilliped คู่ที่ 3 และอวัยวะเพศผู้คู่ที่ 1 หรืออาจมีลักษณะพิเศษอื่น ๆ ลักษณะบางอย่างไม่สามารถบรรยายให้ชัดเจนได้ จึงมีรูปแสดงลักษณะประกอบด้วย รูปของปูบางชนิดได้จากหนังสือของ Sakai (1965 และ 1976) นอกจากนี้แล้วปูบางสกุลยังสามารถแยกออกจากกันได้ง่าย ๆ โดยอาศัย สี และลวดลายบนกระดอง เช่น ปูในสกุล Atergatis ซึ่งสำรวจพบ 3 ชนิด ได้แก่ Atergatis floridus, A. roseus และ A. integerrimus พบว่า A. floridus กระดองมีสีเหลืองส้มปนน้ำตาล และมีลวดลายสีน้ำตาลเข้มกระจายทั่วไป ส่วน A. roseus กระดองมีสีน้ำตาลส้มแว่นแดง หรือม่วงปนน้ำเงิน ในขณะที่กระดองของ A. integerrimus มีสีแดงเข้ม และมีรูสีขากระกระจายอยู่เกือบทั่วไป สกุลที่พอจะใช้สีของกระดองเป็นตัวจำแนกชนิดได้บ้าง คือ Carpilius, Liomera, Atergatis, Xanthias และ Trapezia แต่จะใช้สีเป็นตัวตัดสินอย่างเดียวไม่เพียงพอ ควรดูลักษณะอื่นควบคู่ไปด้วย เพราะสีมีความแปรปรวนได้มาก แม้แต่สีของตัวอ่อนและตัวที่โตเต็มวัยแล้วก็มีสีแตกต่างกัน เช่น A. integerrimus

Liomera stimpsoni จากรายงานของ Sakai (1976) กล่าวว่า มี ผิวเรียบ แต่ตัวอย่างของศูนย์ชีววิทยาทางทะเล เกิด ผิวมีตุ่มขนาดเล็กกระจายทั่วไป ซึ่ง ตรงตามลักษณะของ L. bella

Epixanthus frontalis ที่เป็นตัวอย่างของศูนย์ชีววิทยาทางทะเล แท้จริง แล้วคือ Ozius rugulosus เพราะเป็นปูขนาดใหญ่ และ dactylus ของก้ามข้าง เล็กก็มีขนาดสั้นกว่า propodus อย่างชัดเจน ซึ่งลักษณะนี้เป็นลักษณะของปูในสกุล Ozius และตัวอย่างที่เป็น E. corrosus ก็ควรจะเป็น E. frontalis เพราะกระดองมีผิว เรียบ ไม่มีตุ่มเรียงเป็นแถวตามรายงานของ Alcock (1898) และ Sakai (1976)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวชนิดของปูตามรายงานของ Lundoer จึงควรเปลี่ยนแปลงเป็น :
 ดังนี้คือ P. semigranosa ควรเป็น P. alcocki A. reticulatus ควรเป็น A. integerrimus, L. stimpsoni ควรเป็น L. bella, E. frontalis ควรเป็น Ozius rugulosus และ E. corrosus แท้จริงคือ E. frontalis.

ตัวอย่างที่เก็บรวบรวมได้ จากการสำรวจในระยะเวลา 1 ปี พบปูชนิด จำนวน 52 ชนิด ซึ่งส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์ตรงตามรายงานของ Alcock, Sakai, Buitendijk และ Barnard ตัวที่มีความแตกต่างออกไปได้แก่ Etisus anaglyptus ซึ่งเป็นตัวอย่างที่เก็บบริเวณแหลมพันวา ลักษณะที่แตกต่างคือ propodus ของก้ามจะมีหนามแหลมขนาดใหญ่เรียงเป็นแถวอยู่ตามขอบด้านบน ใน Alcock (1898) รายงานว่า บน propodus จะมีผิวเป็นตุ่มขนาดใหญ่ และค่อนข้างแหลม และ Sakai (1976) รายงานว่า propodus ของก้ามจะมีผิวเรียบหรือมีตุ่มเล็กน้อย แต่เมื่อพิจารณาจากขนาดแล้วก็อาจจะสรุปได้ว่า E. anaglyptus ที่ยังโตไม่เต็มที่ propodus ของก้ามจะมีหนามยื่นแหลม เรียงเป็นแถวเห็นเด่นชัด แต่เมื่อโตเต็มที่หนามบน propodus จะมีขนาดเล็กลงจนมีลักษณะเป็นตุ่มแหลมหรือค่อนข้าง เรียบดังตัวอย่างของ Sakai

เมื่อยังโตไม่เต็มที่ กระจกมีสีม่วงแดง หรือสีส้ม ส่วนขอบเป็นสีขาวและแทบไม่เห็นรูบนกระจกเลย ลักษณะดังกล่าวคล้ายคลึงกับ A. roseus มาก

จากการตรวจสอบลักษณะของปูแชนติค จากศูนย์ชีววิทยาทางทะเล ภูเก็ต ซึ่ง Lundoer (1974) รายงานว่าพบทั้งสิ้น 60 ชนิด พบว่ามี 25 ชนิด ที่แตกต่างจากการเก็บรวบรวมครั้งนี้ ในจำนวนนี้มี 16 ชนิด ที่เก็บตามบริเวณปะการังในเขตน้ำลึก แต่การรวบรวมตัวอย่างในคราวนี้ส่วนใหญ่ทำการเก็บบริเวณชายฝั่ง ตามปะการังในเขตน้ำขึ้น น้ำลง และตามป่าชายเลน จึงทำให้ไม่ได้พบทั้ง 16 ชนิดดังกล่าว

การจำแนกชนิดอาศัยรายงานของ Dana (1890), Alcock (1898), Sakai (1939, 1976) Barnard (1950), Buitendijk (1960) และ Takeda (1976) จากการตรวจสอบทั้ง 60 ชนิด จากรายงานของ Lundoer พบว่ามี 4 ชนิดที่มีลักษณะแตกต่างจากที่เคยมีผู้รายงานไว้นั้นคือ

Platypodia semigranosa ที่เป็นตัวอย่างจากศูนย์ชีววิทยา มีขอบด้านข้างส่วนหน้าแบ่งออกเป็น 4 ลอน ขอบของแต่ละลอนโค้งมน ซึ่งตามรายงานของ Alcock, (1898) Buitendijk (1960) และ Sakai (1976) แล้ว ขอบด้านข้างส่วนหน้าจะแบ่งเป็นลอนที่มีขอบยื่นแหลม และตรงกลางนูนคล้ายกับจะเป็นสัน 4 สัน ดังนั้นปูตัวนี้จึงไม่น่าจะเป็น P. semigranosa แต่ควรเป็นปู P. alcocki มากกว่าเพราะมีลักษณะใกล้เคียงกันมาก

Atergatis reticulatus ตามรายงานของ Alcock (1898) และ Sakai (1976) กล่าวว่า มีตำแหน่งบริเวณต่าง ๆ บนกระจกนูนเล็กน้อย พื้นผิวนูนเป็นสันเตี้ย ๆ ลักษณะคล้ายรอยย่น แต่ตัวอย่างของศูนย์ชีววิทยาทางทะเล ภูเก็ต มีลักษณะคล้าย A. integerrimus มากกว่า คือ ไม่มีรอยนูนตามตำแหน่งบริเวณต่าง ๆ บนกระจกและผิวทางด้านหน้าหยาบมีรูขนาดใหญ่สีขาวอยู่ทั่วไป

ปุแสนติค ที่ทำการเก็บบริเวณอ่าวไทย ซึ่ง Rathbun รายงานไว้เมื่อ ปี ค.ศ.
 1910 พบ 24 สกุล 38 ชนิด ในปี ค.ศ. 1963 ตามรายงานของกำเนิด สุภัทวงษ์
 พบ 14 ชนิด ต่อมา ปี ค.ศ. 1966 Serene รายงานว่าพบปุแสนติค 25 สกุล
 39 ชนิด และ ในปี ค.ศ. 1971 จากการรวบรวมของ CTNRC พบปุแสนติค 19
 สกุล 27 ชนิด จะมีชนิดแตกต่างจากตัวอย่างที่เก็บในครั้งนี ทั้งนี้เนื่องจากปุเหล่านี้
 มีกระจายอยู่ทั่วไปตามปะการังบริเวณชายฝั่ง และบริเวณทะเลลึก หรือแม้แต่บริเวณป่าชาย
 เลน และการเก็บทางด้านอ่าวไทยส่วนใหญ่ทำบริเวณทะเลลึก แต่การศึกษาในครั้งนี้ทำการ
 เก็บตัวอย่างบริเวณชายฝั่งในระดับน้ำขึ้น น้ำลง เป็นส่วนใหญ่ โอกาสที่จะได้ตัวอย่างจากการ
 ลากอวน ตามปะการังระดับน้ำลึก และ ตามป่าชายเลน มีน้อย นอกจากนี้ปูบางชนิดยังแทรก
 ตัวอยู่ตามรอยแตกของหิน หรือตามซอกปะการัง ยากต่อการเก็บตัวอย่าง บางครั้งก็หลบซ่อน
 อยู่ใต้ปะการังที่เป็นแผ่นขนาดใหญ่ ไม่สามารถพลิกหาได้ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้อาจทำให้ได้
 ตัวอย่างไม่ครบถ้วน